

* **αύλιτσιάζω**, ἀμπλιτῆιζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *αὐλίτσι.

Καταφεύγω που, σκέπομαι.

αὐλογύρι τό, ἀμάρτ. αὐλοῦρ' Πόντ. (Σταυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐλόγυρος.

Αὐλή: Ἄσμ.

Ἀπόψι εἶδα 'ς σ' ὄνειρο μ' κε ἀποπουροῦ 'ς σὰ ξύπνᾳ μ',
εἶδα καὶ τὴν τρυγὸνα μου 'ς τὰ ξένα αὐλοῦρᾳ.

Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλή (I) 1.

αὐλογύρισι ἡ, Θήρ. (Οἶα) Ρόδ. (*Αρχάγγ.) αὐλοῦ-
ρισι Νάξ. (*Απύρανθ. Βόθρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *αὐλογυρίζω.

1) Ὁ γῦρος τῆς αὐλῆς, ὁ περιβάλλων τὴν αὐλὴν τοῖ-
χος ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλή (I) 3. 2) Αὐλή
κττ. Νάξ. (*Απύρανθ. Βόθρ.): Ἡ αὐλοῦρισι τοῦ ἐκκλησῆς
Ἀπύρανθ. Ἀλοῦρισι τοῦ καμινιοῦ (τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς
ἀσβεστοκαμίνου μέρος) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλή
(I) 1.

αὐλογύρισμα τό, Πάρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *αὐλογυρίζω.

Ὁ περὶ τὴν οἰκίαν χώρος ὁ χρησιμοποιούμενος ὡς αὐ-
λή: Κάθεται μέσα 'ς τὸ αὐλογύρισμα.

αὐλογύριστος ἐπίθ. ΑΜωραϊτῖδ. Διηγ. 3, 4.

Ἐκ τοῦ ρ. *αὐλογυρίζω.

Ὁ ἔχων αὐλόγυρον, ὁ περιβεβλημένος μὲ τοῖχον αὐ-
λῆς: «Μετήρχετο τὸν ἀλευροπώλην ἐν τῷ χωρίῳ ὑπὸ τὸν
μικρὸν αὐλογύριστον οἰκίσκον, τὴν πολὺτιμον τῆς Θωμαῆς
προῖκα».

αὐλόγυρος ὁ, σύνθηθ. αὐλόγερος Θράκ. (*Ηράκλ.)
αὐλόγυρος Εὔβ. (Κάρυστ.) Μύκ. Σίφν. αὐλόγυρους βόρ. ἰ-
διώμ. αὐλόγυρο τό, Τήν. αὐλόερο Ἄνδρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ γῦρος.

1) Ὁ περιβάλλων τὴν αὐλὴν τοῖχος, ὁ περίβολος
σύνθηθ.: Ὁ αὐλόγυρος τῆς ἐκκλησιᾶς-τοῦ σπιτιοῦ κττ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλή (I) 3. β) Τὸ χαμηλὸν τοιχίον τὸ
περιβάλλον τὸ ἀλώνιον Κρήτ. (Κασιδ.): Ὁ αὐλόγυρος
τ' ἀλωνιοῦ. Συνών. ἀλωνόφτερο. γ) Τὸ χαμηλὸν
τοιχίον, ὁ θριγκὸς τοῦ δώματος Εὔβ. (Κάρυστ.): Κάθεται
'ς τὸν αὐλόγυρο τοῦ λιανοῦ. 2) Ὁ περιβαλλόμενος πρὸ
τῆς οἰκίας χώρος, καὶ καθόλου ἡ αὐλή Εὔβ. (Αὐλωνάρ.)
Νάξ. Σίφν. Σκιάθ. Χίος—ΑΠαπαδιαμ. Νοσταλγ. 41: «Ε-
νας αὐλόγυρος ἔρημος μὲ ἓνα φοῦρνον τὸν ὅποιον πρὸ
πολλοῦ ἔπαυσε νὰ κολλᾷ ἡ γερόντισσα» ΑΠαπαδιαμ.
ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλή (I) 1.

αὐλόθυρα ἡ, πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ θύρα.

Ἡ θύρα τῆς αὐλῆς ἔνθ' ἄν.: Ἡ αὐλόθυρα τοῦ παπᾶ
ἦταν κλειδομανταλωμένη γιὰ νὰ μὴν μπαίῃ ὁ καθένας μέσα
ΧΧρηστοβασ. Διαγών. 28. Συνών. αὐλόπορτα, ἐξώ-
πορτα.

αὐλοκάμαρα ἡ, ΣΣκίπη Θεάτρ. 55.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ κάμαρα.

Αὐλὴ δωματίου: Ὁ καλόγερος 'ς τὴν πόρτα τῆς αὐλο-
κάμαρας... ἔστρεψε παίζοντας 'ς τὰ κοκκαλιασμένα του δάχτυ-
λα τὸ κομπολόι του.

αὐλοκαύκι τό, Δ.Κρήτ. Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλὸς καὶ καυκί.

Ὁ κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μίσχου διχοτομημένος
καρπὸς τῆς λαγυνοσχῆμου κολοκύνθης χρησιμεύων ὡς ἄν-
τλημα. Συνών. ἀγκλῖα 2.

αὐλοκόπημα τό, ἀμάρτ. αὐλοκόπισμα Νάξ. (*Απύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. αὐλοκοπῶ. Τὸ αὐλοκόπισμα κατὰ τὰ
ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Συνεχῆς καὶ παρατεταμένη ὕλακὴ κυνός. Συνών.
αὐλοκόπι.

αὐλοκόπι τό, Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. αὐλοκοπῶ.

Αὐλοκόπημα, ὁ ἰδ.: Δὲ μ' ἄφηκε τὸ αὐλοκόπ' ἀπόψε
νὰ βουλώσω τὸ μάτι μου.

αὐλοκοπῶ Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐλὸς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -κο-
πῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 245.

1) Ὑλακτῶ πολὺ, παρατεταμένως: Οἱ σκύλλοι εὐλο-
κοποῦσαν ὅλη νύχτα. 2) Φωνάζω ὀργίλως: Ὁλη μέρα
αὐλοκοπᾷς κ' ἐσύ, νὰ ξεκάμης θές! Πβ. αὐλίζω (II) 3.

αὐλοκρυμμένος ἐπίθ. Πελοπ. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. αὐλή καὶ τοῦ κρυμμένος μετοχ. τοῦ
ρ. κρύβω.

Ὁ οἶονεῖ ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας κρυπτόμενος, ὁ διαρ-
κῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ παραμένων.

αὐλόμαντρα ἡ, Ἀθῆν. κ.ά.—ΔΚαμπούρογλ. Νεράιδ.
κάστρ. 74.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ μάντρα.

Αὐλὴ περικλειομένη διὰ τοίχου ἔνθ' ἄν.: Θὰ μ' ἄρесе
νὰ στόλιζε αὐτὴ κἀνένα χαρέμι, εἶναι ἁμαρτία τέτοιο ἀστέρι νὰ
λάμπη σὲ μιὰν αὐλόμαντρα μέσα ΔΚαμπούρογλ. ἔνθ' ἄν.

αὐλόπορεια ἡ, ΧΧρηστοβασ. Διηγ. Θεσσαλ. 53.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ πορτεῖα. Ὁ τοῦ τόνου ἀναβι-
βασμὸς κατὰ τὸ αὐλόθυρα, αὐλόμαντρα, αὐλό-
πορτα.

Ὁ πρὸ τῆς οἰκίας τόπος ὁ ὅποιος δύναται νὰ εἶναι αὐ-
λὴ τῆς οἰκίας ἢ καὶ δίοδος μόνον: Τὰ σκυλλὰ παραμό-
νευαν 'ς τὲς αὐλόπορειες.

αὐλόπορτα ἡ, κοιν. αὐλόπορτα βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. αὐλή καὶ πόρτα.

Αὐλόθυρα, ὁ ἰδ.: Βγαίνω - κάθομαι - στέκομαι 'ς τὴν
αὐλόπορτα.

* **αὐλόπουλλον** τό, αὐλόπον Πόντ. (Κρώμν. Τραπ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. αὐλή διὰ τῆς καταλ. -πουλλον.

Μικρὰ αὐλή. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αὐλάκι (I).

ἄυλος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄυλος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἐλλιπὴς τὴν ὕλικὴν ὑπόστασιν,
ὁ οἶονεῖ ἄνευ σώματος, ἀδύνατος, ἀσθενικός, κάτισχνος, ἐπὶ
ἀνθρώπων καὶ ζώων πολλαχ.: Ἄυλη γυναῖκα. Ἄυλο παιδί.
Ἄυλο κορμί. Ἀδυνάτισε τὸ παιδί, ἔγινε ἄυλο. β) Λεπτός,
εὐθραστός πολλαχ.: Ἄυλο πρᾶμα πολλαχ. γ) Εὐτελής
Σίφν.: Ἄυλο παμπάκι (τὸ μὴ καλῶς ὠριμάσαν). Ἄυλο χῶ-
μα (τὸ ἀκατάλληλον διὰ τὴν ἀγγειοπλαστικὴν). 2) Τα-
χύς, εὐκίνητος Πελοπ. (Καλάβρυτ.) 3) Μεταφ. δειλὸς
Σίφν.: Ἄυλος ποῦ 'σαι! Συνών. ἄκαρδος 1.

Β) Οὐδ. οὐσ. 1) Ὁν καχεκτικόν, κάτισχνον σύνθηθ.:
Σὰν ἄυλο εἶναι. Ἐνα ἄυλο εἶναι. 2) Ἀνόητον, μωρὸν
πλάσμα Θήρ. Λευκ. Σῦρ.: Αὐτὸς εἶναι ἓνα ἄυλο. Συνών.
εἰδωλο, ξόανο. 3) Φάντασμα Πελοπ. (Καλάβρυτ.)
Συνών. ἀπόκοσμο (ἰδ. ἀπόκοσμος 3), στοιχειό.

αὐλὸς ὁ, Ἰκαρ. Ἰων. (Κρήν.) Κορσ. Κρήτ. Κύπρ. Πε-
λοπ. (Βούρβουρ. Λακεδ. Λακων. Μάν. Τρίπ.) Σῦρ. Τήν.
κ.ά. αὐλὲ Τσακων. ναυλὸς Ἰκαρ.

